Maandag, 11 Mei 1942

DAGBLAD

59ste Jaargang, No. 3597

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit blad verschijnt dagelijks (behalve 's Zondags)
Abonnementsprijs voor het Gebiedsdeel
fl. 1.50 per maand [Aruba fl. 2.—] bij vooruitbetaling.
Afzonderlijke nummers fl. 0.10.

Adm.: Tel. 1550. Redactie: Tel. 1858.
Hoofdredacteur: Dr. JOH. HARTOG
Spreekuur van de Redactie 16—18 uur.
Bureaux: Conscientiesteeg 27—29.
Adres Postbus 80, Willemstad.
Uitgeefster: Paulus-drukkerij.

Kantoor Verenigde Staten: M. D. BROMBERG & Ass. Inc
19 to 25 West 44th Street, New York N. Y.
Kantoor voor Redactie en Administratie Aruba:
J. E. CROES, Postbus 14, Nassaustraat, Oranjestad, Telef. 38

Bombardementen op Duitsland zullen een hoogtepunt zijn, zegt Churchill.

G. B. zal gifgas gebruiken als Hitler het doet in Rusland.

Wat over op Martinique, wat Vichy doet nog niet zeker.

Rust in de Koraalzee.

Chinezen behalen grote overwinning.

CHURCHILL LAAT EEN WAARSCHUWING AAN DUITSLAND HOREN.

Radio-rede van den Britsen Premier.

In een grimmige strijdlustige radiorede voorspelde Premier Churchill, dat de Britse en Amerikaanse zeemachten, de Japanners zullen grijpen en vasthouden".

Tevens waarschuwde hij, dat Groot Britannië gifgas „ver en wijd" zal gebruiken, boven Duitsland indien de nazies gas gebruiken tegen Rusland.

Churchill zeide: „Wij zullen het niet uitgelokte gebruik van gifgas tegen onzen Russischen Geallieerde precies beschouwen alsof het tegen ons zelf gebruikt werd".

Churchill zeide, dat de Duitsers reeds meer doden in Rusland verloren hebben dan gedurende de gehele eerste wereldoorlog. Hieraan voegde hij toe: „Wij weten niet wanneer de Duitsers hun offensief zullen openen, doch wij hebben tot nu toe nog geen tekenen gezien van de reusachtige Duitse massa's, die gewoonlijk hun offensieven op grote schaal voorafgaan.

Churchill verklaarde, dat de Royal Airforce een lange lijst van steden heeft, welke op gelijke wijze als Lübeck onder handen moeten worden genomen en drong er bij de Duitsers op aan de bommen te ontvluchten door de wapenfabrieken te verlaten en een goed heenkomen te zoeken op het platteland.

Churchill onthulde, dat de Britse Regering drie maanden geleden besloten had Madagascar te nemen en dat „het meer dan 2 maanden geleden is dat de expeditie deze kusten verliet".

Churchill zeide „hedenavond er niet aan te twijfelen, dat de Britse en Amerikaanse zeemachten de Japanners zullen grijpen en vasthouden en de overweldigende luchtmacht hen zal neerslaan". Refererende naar de zeeslag in de Koraalzee zeide hij, dat de Japanners moeilijk zulke verliezen kunnen verdragen als zij geleden hebben. Hieraan voegde hij toe: Tot nu toe hebben wij geen biezonderheden, doch uit de leugens, die de Japanners zich gedwongen voelden te verspreiden is het duidelijk, dat de meest energieke en succesrijke slag is gevoerd door de Noordamerikaanse en Australische strijdkrachten."

Churchill herinnerde in zijn rede aan de Duitse invasie van 10 Mei en zeide:

„Op deze tijd twee jaar geleden sloegen de Duitsers door Nederland en België met een ongeprovoceerde, wrede en meedogenloze agressie en spoedig kwamen wij te staan voor de totale nederlaag van Frankrijk en de fatale overgave van de mannen van Bordeaux. (In de afschriften van de rede, welke Churchill aan de pers verstrekte, gebruikte hij inplaats van het woord „fatale" overgave de bijvoegelijke naamwoorden „verachtelijke schaamteloze". Deze woorden werden echter door hem veranderd — Red.).

Mussolini, de Italiaanse misrekenaar, dacht zijn kans te zien voor een gemakkelijke goedkope overwinning en een rijke buit. Hij sloeg in de rug van het stervende Frankrijk en naar — wat hij meende dat was — een gedoemd Groot Britannië".

Na de verschillende Britse campagnes van deze oorlog te zijn nagegaan zeide Churchill: „Waar zijn wij nu? Gelijk in de vorige oorlog gaan wij door vele tegenslagen en nederlagen naar een volledige en uiteindelijke overwinning. Wij hebben slechts te verduren en vol te houden om te overwinnen. **Thans zijn wij niet langer ongewapend. Wij zijn goed bewapend.** Nu zijn wij niet meer alleen. Wij hebben machtige Geallieerden. Er kan slechts één einde zijn. Wanneer dit zal komen of hoe het zal komen kan ik niet zeggen.

Gelijk tevoren is gebeurd in de geschiedenis van ons eiland door standvastig te blijven en niet te wijken — koppig indien Gij wilt — tegen den tyran van het vasteland, hebben wij een ogenblik bereikt, dat de tyran een fatale blunder heeft gemaakt. Zelfs Hitler maakt soms fouten." Vervolgens noemde Churchill de Duitse aanval op Rusland in Juni van het vorig jaar en de dappere houding van de Russen". Toen maakte Hitler zijn tweede blunder. Hij vergat dat er een winter is. Hij vergat dat er een Russische winter is. Wij hebben er allen van gehoord op school maar hij vergat het. Ik heb nooit zulke grove fouten gemaakt".

Churchill sprak vervolgens over de toestanden in de betrokken gebieden en zeide verder. „Wij zijn op zijn spoor en ook de Verenigde Staten. Reeds is de Royal Airforce hem achterna. Een Brits en mogelijk een Amerikaans bombardementsoffensief tegen Duitsland zal een der voornaamste hoogtepunten zijn in dit jaar van de wereldoorlog".

Churchill wees erop hoe de Duitse propaganda een beroep heeft gedaan op de Britten om een einde te maken aan deze ernstige Britse bombardementen en Hitler zelf heeft de quaestie aangeroerd van de menselijkheid in deze grimmige ontwikkelingen van de oorlog. Echt jammer, dat dit niet gedaan werd voordat hij Warzawa bombardeerde of 20.000 Nederlanders uitmoordde in het onverdedigde Rotterdam of op wrede wijze wraak genomen werd op de open stad Beograd in de dagen, dat hij opschepte dat hij voor elke Britse bom, die op Duitsland werd geworpen, tienmaal of honderdmaal zoveel op Groot Brittannië kon werpen.

Na een mogelijke gasoorlog en de bezetting van Madagascar te hebben besproken, eindigde Churchill met te zeggen, dat de ondergang van Japan veel sneller zal geschieden, indien iets mocht gebeuren met Hitler en Europa. „Daarom geef ik U deze boodschap van goede moed. Gij verdient haar en de feiten bevestigen haar". (London, (AP) 10.5).

GROTE CHINESE OVERWINNING AAN DE BIRMAWEG.

Spencer Moosa seint uit Tsjungking: De Chinezen zeiden, dat een verschrikkelijk artillerievuur van de Chinese troepen meer dan 3000 Japanse soldaten in de afgelopen nacht heeft uitgemoord in een slag aan de Birmaweg en de rest van de Japanse invaderende hoofdmacht in de richting van Birma op de vlucht gejaagd heeft, welke de vorige week zo triomfantelijk de Birmaweg opsnelde.

Oprukkende om deze vluchtende Japanners tegemoet te treden was een andere Chinese strijdmacht, in Oost Birma en de Chinezen verklaarden, dat de indringers zich gesteld zien voor een zekere vernietiging. De strijd had plaats nabij Tsjefang, 25 mijl van de grens van Birma, nadat de linker- en rechtervleugels van de Japanse strijdmacht waren verpletterd. In Birma zelf hebben de plotseling actief geworden Chinese soldaten een hevige aanval geopend op de verwoeste stad Mandalay, die de Japanners op 2 Mei veroverden. Een militaire zegsman verklaarde, dat de Chinezen de buitenwijken van Mandalay uit het Oosten en Westen bereikt hebben, niettegenstaande hevige Japanse bombardementen en beschietingen.

Behalve Mandalay zelf hebben de Chinezen in Birma nog 2 andere doelen; de herovering van Sinwan aan de spoorlijn op enkele mijlen ten Zuiden van Mandalay en de herovering van Myinmu op 30 mijl ten Westen van Mandalay. Bij de gevechten op de Birmaweg hebben de Chinezen een vastevoren vastgesteld plan gevolgd waarbij zij de Japanners lieten oprukken in de Yunnan-provincie en vervolgens de verbindingslinies doorsneden. Vervolgens sloeg de eerste linie der Chinese troepen hard toe. Eerst werd gemeld, dat 1000 man van de Japanse linkervleugel gedood werden in een gevecht ten Noord-Oosten van Tsjefang gedurende de vorige week. Verder werden 500 man van de Japanse rechtervleugel opgeruimd in de namiddag van Zaterdag. Dan in de nacht trad de Chinese artillerie in werking en de hoofdmacht van de indringers stapelde zich op in vrachtauto's en vluchtte naar het Zuid-Westen. De Chinese strijdmacht, welke in Noordelijke richting trekt om de vluchtende Japanners te ontmoeten, is de afdeling, welke Mamyo heroverde, het vroegere toneel van het Geallieerde Hoofdkwartier van den Noordamerikaansen Generaal Joseph Stillwell. De herovering van Mamyo werd gisteravond bekendgemaakt en de Chinezen zeiden, dat hun mannen hard oprukken naar Iasjio, het beginpunt van de Birmaweg, en naar Mandalay. (Tsjungking, (AP) 10.5).

NOORDAMERIKAANSE EISEN TEN OPZICHTE VAN MARTINIQUE.

De Franse Regering maakte bekend, dat de Verenigde Staten „zekere eisen" hebben gesteld aan de Franse autoriteiten van Martinique, welke waarschijnlijk de positie van de Franse Westindische bezittingen zullen veranderen. Tevens wordt gemeld, dat het Hoofd der Regering, Pierre Laval, bepaalde instructies heeft gegeven aan den Fransen Ambassadeur te Washington, Gaston Henry Haye. Welke de „eisen" waren, werd niet verklaard in de korte bekendmaking van de Regering. Er werd eenvoudig gezegd, dat de Noordamerikaanse Admiraal John Hoover den Fransen Hogen Commissaris, Admiraal Georges Robert, in Martinique bezocht en de eisen stelde. De bekendmaking van de Regering zeide, dat Laval confereerde met Pickney Tuck, den Noordamerikaansen Chargé d'Affaires te Vichy, over het geval van Martinique. (Vichy, (AP) 10.5).

DE LUCHTAANVAL OP JAPAN.

Het Noordamerikaanse Departement van Oorlog gaf het volgende communiqué uit:

„**Japan:** Het Noordamerikaanse Departement van Oorlog maakte heden bekend, dat de vliegtuigen, welke kort geleden Japan aanvielen, **bommenwerpers waren van het Noordamerikaanse leger.** De aanval werd uitgevoerd bij helder weer omstreeks het middaguur waarbij de vliegtuigen op geringe hoogte vlogen en soms zelfs zo laag, dat het nodig was de sperballonnen te ontwijken. Uitgekozen objecten werden buiten enige vergissing en nauwkeurig aangevallen met brisant- en brandbommen.

Militaire, marine- en industriële installaties waren de mikpunten in de buurt van Tokio, Yokohama, Nagoya en andere paatsen. Grote branden ontstonden, die in sommige gevallen twee dagen lang bleven branden. Een interessante bizonderheid van de aanval was, dat, terwijl de vliegtuigen Japan naderden, propaganda-uitzendingen in het Engels werden uitgezonden door het radiostation van Tokio. De omroeper vertelde van de vermaken in Japan en het ontbreken van enige vrees voor bombardementen. Plotseling werd dit program afgebroken en een waarschuwing werd in het Japans uitgezonden, waarin werd gemeld, dat Tokio werd gebombardeerd door een groot aantal laag vliegende vliegtuigen, die vlogen met een ontzaggelijke snelheid. De Japanse omroeper verklaarde, dat deze vliegtuigen zich te snel voortbewogen om te worden ingehaald. Later meldde hij, dat 3 Japanse jachtvliegtuigen verloren gingen. Later in de namiddag zeide een nieuwe uitzending, dat het aantal ongevallen tussen de 3000 en 4000 bedroeg. Het Japanse volk werd gevraagd om regen te bidden teneinde de branden te doven en de kans voor nieuwe aanvallen te verminderen. Vervolgens werd de toon van de uitzending minder koortsachtig en gemeld werd, dat slechts hospitalen, scholen en andere punten van geen militair belang werden gebombardeerd en dat zelfs dan de schade gering was. 48 Uur later meldde de omroeper van Tokio, dat de branden, die bij de aanval waren veroorzaakt, onder bedwang waren gebracht" (Washington, (AP) 10.5).

41 AS-VLIEGTUIGEN BOVEN MALTA VERNIELD OF BESCHADIGD.

Een communiqué, dat te Malta werd uitgegeven, deelt mede, dat 41 vijandelijke vliegtuigen vernield of beschadigd werden bij aanvallen op Malta in de afgelopen nacht en op heden. 35 Daarvan waren bommenwerpers en 8 gevechtsvliegtuigen. 12 Bommenwerpers werden vernield, 10 mogelijk vernield en 11 beschadigd.

1 Gevechtsvliegtuig werd vernield, 2 mogelijk vernield en 3 beschadigd. (Valleta, (AP) 10.5).

Het nieuws van vandaag.

Dat er wat gaande is in Martinique, is reeds geen nieuws meer. Biezonderheden zijn nog niet bekend, alleen dat Admiraal John Hoover (dezelfde die ook de baas is hier) op Martinique is aangekomen, een onderhoud had met Gouverneur George Robert, den Vichyman eisen stelde, die vervolgens naar Piet Laval werden geseind, welke op zijn beurt een onderhoud had met den Noordamerikaansen Chargé d'Affaires. Verder nog niets bekend. Men vermoedt, dat de situatie van de Franse bezittingen in het Caraïbische gebied wel zal veranderen, misschien ook in Frans Guyana. Wat erover binnengekomen is, staat op blz. 1.

Van groter belang was Churchills rede, die op blz. 1 staat. Punten: 1) Britse en U.S.A.-zeemacht zullen de Japs grijpen en vasthouden; 2) Britse en U.S.A.-luchtmacht zullen de Japanse luchtmacht neerslaan; 3) G.B. zal gifgas gaan uitstrooien over Duitsland, wanneer Duitsland gifgas gebruikt tegen de Russen (het schijnt, dat Duitsland gifgas heeft gebruikt in de Krim); 4) Duitsland heeft tot op heden in Rusland meer doden achtergelaten, dan het in de eerste wereldoorlog verloor; 5) Churchill weet niets van een Duits offensief, tot nu toe heeft hij er niets van gezien; 6) De Raf heeft nog een lange lijst van Duitse steden, die onder handen zullen moeten worden genomen; 7) luchtbombardementen op Duitsland zullen dit jaar het hoogtepunt vormen voor de Britse en U.S.A. luchtmacht; 8) Churchill raadt de Duitse bevolking daarom aan steden en fabrieken te verlaten en heil te zoeken op het platteland; 9) de campagne tegen Madagascar was al drie maanden geleden voorbereid, en twee maanden geleden vertrokken de troepen.

De strijd in de Koraalzee. Nadat de geallieerden de eerste ronde gewonnen hadden is het tot nu toe bij schermutselingen gebleven. Aard van de schermutselingen: U.S.A.-vliegtuigen bombarderen de Japanse schepen, twee Japanse duikboten bij de Louisiaden naar de zeebodem. Naar verluidt krijgt Japan versterkingen aan (blz. 4).

Ook de Chinezen winnen het nu van de Japanners. Onwillekeurig herinnert men zich, dat Tsjang Kai Sjek enkele dagen geleden het oppercommando heeft overgenomen.

Drieduizend Japanners werden vermoord aan de Birmaweg, de hoofdmacht van de Japs werd teruggejaagd, de Chinezen vielen Mandalay aan (viel op 2 Mei in Japanse handen) en zitten thans al in de buitenwijken.

Malta, een niet tot zinken te brengen vliegdekschip in de Middellandse Zee, schoot 41 As-vliegtuigen neer.

10 Mei-rede des Landvoogden

„Hoofden op, Landgenoten. Houdt moed. Wij zullen overwinnen".
De Gouverneur van Curaçao.

Heden is het twee jaren geleden, dat ik in het holst van de nacht de telefonische mededeling ontving, dat de Duitsers Nederland waren binnengevallen.

Niettegenstaande ik dit bericht verwachtte, voelde ik toch een schok, toen het mij werd medegedeeld. Plotseling was ik met mijn gedachten in ons dierbaar vaderland en trachtte ik mij een voorstelling te maken van hetgeen zich daar op dat ogenblik afspeelde.

Tijd voor het houden van lange overpeinzingen had ik evenwel niet.

Al werden wij op dat moment hier op Curaçao niet aangevallen, wij hadden toch de nodige — van te voren tot in détails uitgewerkte — maatregelen ten uitvoer te leggen om te voorkomen, dat de hier aanwezige Duitsers en hun handlangers, hun slag zouden kunnen slaan.

En terwijl wij hier bezig waren met de uitvoering van bovenbedoelde maatregelen, kwamen langs radio-grafische weg berichten uit het moederland en elders binnen, welke ons in staat stelden ons een voorstelling te maken van hetgeen zich in Europa en meer in het biezonder in ons moederland afspeelde. Bepalen wij ons tot het moederland.

Veel is er in de laatste twee jaren over de inval der Duitsers in Nederland geschreven.

Geschreven in couranten, tijdschriften en brochures. Duidelijk deed in een dier brochures de samensteller uitkomen hoe de Nederlanders — niet de ingewijden —, tot het ogenblik van de overval leefden in de hoop, een hoop, welke bijna een overtuiging was — dat wij evenals in de eerste wereldoorlog ook nu wel buiten de strijd zouden blijven.

Zo mooi beschreef hij hoe op de vooravond van de inval, ieder in ons vaderland nog genoot van die heerlijke schone Meimaandavond, hoe gedurende de avond nog rust en vrede in ons dierbaar vaderland heerste.

Hoe wreed zouden die rust en die vrede enkele uren later verscheurd worden.

Het was nog nacht toen de Duitsers zonder voorafgaande oorlogsverklaring onze Oostelijke grens op verschillende punten over haar gehele lengte overschreden.

Het was nog nacht toen Duitse vlooteenheden de strijd aanbonden met onze marine en dichte drommen vijandelijke vliegtuigen over ons land vlogen. Duidelijk was toen dat de Duitse aanval niet ten doel had een gedeeltelijke bezetting van ons land om dat te gebruiken voor de opmars naar Frankrijk, maar de verovering van ons gehele vaderland.

Een leger numeriek veel en veel sterker dan het onze, beschikkende over de meest moderne wapenen overschreed, zoals ik reeds zeide, onze Oostelijke landsgrens over haar gehele lengte en paste strijdmethoden toe, waarvoor, hadde het verstand, een beest zich zelfs zou moeten schamen.

Honderden en nogmaals honderden vijandelijke vliegtuigen vlogen over onze hoofdweerstandslijn, de Nederlandse waterlinie, heen, bonden de strijd aan met onze veel zwakkere luchtstrijdkrachten, die spoedig het onderspit moesten delven, bestookten laag vliegende met mitrailleurvuur niet alleen soldaten, maar elk levend wezen, en maakten zich na kortere of langere strijd meester van onze vliegvelden, waarna de nodige zwaar gewapende Duitsers, die per vliegtuig werden vervoerd, op die vliegvelden landden.

Onderwijl daalde een regen van parachutisten in en achter de Nederlandse waterlinie neer en voegden zich daar bij Duitsers, die, misbruik makende van onze gastvrijheid, ons in de rug aanvielen.

De onzen streden als leeuwen, met ware doodsverachting in de lucht, op zee, in Groningen en Friesland, langs IJssel en Maas, in Grebbe- en Mallandse waterlinie en in daarin en daarachter gelegen steden en dorpen.

Helaas zij hebben in deze kamp — voor wat de strijd met de wapenen betreft — het onderspit moeten delven.

Hoe onze tegenstanders, met recht Hunnen genoemd, gedurende die worsteling het oorlogsrecht met voeten hebben getreden is u allen bekend, evenals het u bekend is hoe zij alle krachten hebben ingespannen om Hare Majesteit Koningin Wilhelmina, de leden van Haar Huis en Hare ministers levend of dood in handen te krijgen, hetgeen gelukkig voor ons en tot hun ergernis mislukte.

Nederland werd door de Duitsers bezet, maar het Nederlandse volk was niet onderworpen, is nog niet onderworpen en zal zich nooit onderwerpen. Dit is den Duitsers gedurende de twee jaren, dat zij in ons vaderland verblijven, zijn bewoners tyranniseren, uitbuiten, martelen, bestelen en doden wel duidelijk geworden.

Zijn de berichten, welke ons daaromtrent bereiken, juist en er is geen reden om daaraan te twijfelen, dan wordt daar in ons lage landje aan de zee een taai verzet geboden, waarin alle lagen der bevolking schouder aan schouder staan,

dan zijn de muren — luistert goed en denkt na, mijn hoorders — welke sommige groepen der bevolking in het moederland vroeger scheiden, geslopt,

dan zijn de banden, die ons volk onderling verbinden versteviqd,

dan is de liefde voor Koningin en Vorstenhuis groter dan ooit,

dan leeft in de harten van allen de overtuiging, dat Nederland herrijzen zal.

Ja, Nederland zal herrijzen!

Nederland zal zich herstellen van de slagen, welke het in deze oorlog zijn toegebracht en nog toegebracht zullen worden.

Nogmaals, Nederland zal herrijzen, al wordt het nu nog zo leeggeplunderd door de op ons bezit azende Duitse gieren.

Onze Koningin, Prinses Juliana, Prins Bernhard en onze kleine prinsesjes zullen op de Vaderlandse bodem terugkeren en daar de plaats weer innemen, die hun rechtens toekomt.

In deze vaste overtuiging leven alle Nederlanders, waar ter wereld zij zich bevinden.

Die overtuiging zetelt niet het minst in de harten van onze broeders en zusters in Nederlands Oost Indië, dat uitgestrekte, mooie en rijke deel van het Nederlandse Koninkrijk, waarvan de belangrijkste delen wel is waar momenteel in handen onzer andere vijanden, de Japanners, zijn, maar waarin de strijd nog altijd voortwoedt en waar wij overtuigd zijn, zal blijven voortwoeden, totdat de zich in Australië en elders bevindende Nederlandse strijdkrachten klaar zijn om in vereniging met onze bondgenoten op het juiste ogenblik de Japanners aan te vallen en te verdringen.

Donker zijn de tijden, waarin wij leven.

Schijnbaar momenteel voor ons Nederlanders nog donkerder dan in Mei 1940.

Ik zeg schijnbaar, want in werkelijkheid is zulks naar mijn mening niet het geval.

De duidelijke tekenen zijn er dat Hitlers macht aan het wankelen is.

Zijn laatste redevoering — als men zijn gebrul die naam wil geven — bewees overduidelijk, dat angst hem heeft bevangen en dat hij en de zijnen ernstig rekening houden met de mogelijkheid, dat Duitsland deze oorlog verliest.

Zeker, wij maken moeilijke tijden door, doch een Nederlands spreekwoord zegt:

„Als de nood het hoogst is, dan is de redding nabij."

Hoofden op, landgenoten. Houdt moed. Wij zullen overwinnen.

Het bloed, dat duizenden en nogmaals duizenden Nederlanders in deze oorlog, die door ons voor vrijheid en recht gestreden wordt, hebben vergoten, zal niet voor niets gevloeid hebben.

Maar om dat schone doel te bereiken, om de overwinning te behalen, is nodig trouw, trouw tot in de dood aan Koningin en Vaderland en voorts dat wij in alles en boven alles ons vertrouwen stellen in God, ook hierin het lichtende voorbeeld onzer beminde vorstin navolgende.

Leve de Koningin!
Leve het Vaderland!

10 MEI HERDACHT.

Op overweldigende wijze is eergisteren en gisteren de 10e Mei op Curaçao herdacht. Synagogen en kerken waren vol, gistermiddag werd door een Symbolisch Viertal in Cinelandia gesproken. Hier is Vrij Nederland, hier in Curaçao en in Suriname, waar deze dag zeker in niet minderen mate is gevierd, en waarover wij later nog zullen berichten. Ons past net niet critiek te oefenen op onze Kroonprinses, doch vertolken wij hier wat enkelen ons zeiden, dan is dat ons volk zich miskend gevoelde, dat de Leden van ons Vorstenhuis er de voorkeur aan geven gedenkdagen in het buitenland te vieren, wanneer Vrij Nederland hen noodt.

Zaterdagmorgen begon de herdenking in de beide synagogen, waarover hieronder een verslag wordt gegeven. Gistermorgen werd door alle kerken de 10e Mei herdacht, waarbij wij allereerst natuurlijk denken aan onze eigen cathedraal, waar Z. H. E. de Apostolisch Vicarius persoonlijk in een weliswaar kort (in verband met de radiouitzending) maar daarom te aangrijpender woord namens onze gehele katholieke bevolking herdacht en tevens wees op de uitkomst. Ook in verschillende andere katholieke kerken werd bij de preek aan de 10de Mei gedacht.

Het is een universele herdenking geworden. De verslagen van de officiële diensten der verschillende kerkgenootschappen laten wij hieronder volgen.

Des middags werd de lang aangekondigde samenkomst in Cinelandia gehouden. Ook deze is een succes geworden, al moet men toegeven, dat nog meer mensen hadden moeten komen. De sprekers waren borg voor de inhoud: een woord van buitengewone hulde aan het koor van Frater Fidelius, dat werkelijk ver boven peil was, een woord van hulde aan de organisatoren voor het opzetten van dit plan, een woord van dank aan Hunne Excellenties den Landvoogd en den Apostolisch Vicarius, die de bijeenkomst willen bijwonen. Deze bijeenkomst was een zegel op hetgeen geschreven staat op onze fortmuur: Curaçao en Nederland zijn één.

IN DE SNOGA.

„Er zal in Sion een Verlosser opstaan....... dit zij spoedig, Heer, in onze dagen".
Rabbijn Isaac J. Cardozo.

De stampvolle Snoga was in gebed. Op de bima stond Rabbijn Isaac Jessurun Cardozo, bekleed met de kleden zijner waardigheid. Als Bestuursgegemachtigde was aanwezig. Dr. Cornelius Süthoff, verder waren aanwezig de Consuls der Verenigde Staten, van Venezuela, van Colombia, de Algemeen Militair Commandant Van Asbeck met den Chef-Staf Overste Gauw, de Commandant van de Burgerwacht Johannes Hendricus Gerardus Mulders, Professor Mr. Adriaan S. Oppenheim, Ds. Joh. Mietes, vele vooraanstaande Joden en belangstellenden.

Het betrof hier een biezondere Gebedsdienst, welke gehouden werd binnen het kader van de 10 Mei-herdenking. Des morgens was hier reeds de gebruikelijke Sabbathsdienst gehouden. Een van de openingsgebeden liet het speciale karakter van deze functie reeds terstond zien, toen Rabbijn Cardozo het gebed uitsprak voor „de nobele leden van het Koninklijk Huis", de leden van de wettige regering, den Gouverneur van Curaçao en verdere autoriteiten.

Nadat verschillende zangen waren uitgevoerd door het reeds bekend geworden koor van den Heer David Capriles werden de Wetsrollen uit de Heilige Arke genomen, naar de Bima gedragen en vandaar in solemnele processie weer terug naar de Arke, waar vervolgens een speciaal gebed voor de Koningin en het gebruikelijke gebed om regen werd gezongen.

„En in de Heilige Schrift wordt gezegd: Waarom zullen de heidenen zeggen: waar is uw god?", aldus Rabbijn Cardozo bij het voordragen van de text van uitgang voor zijn predicatie.

„Als ooit een wanhoopsklacht ons smeekgebed tot onzen Vader in de hemelen kon bezielen, dan is dat zeker heden. Het is niet nodig op dit uur van plechtig herdenken door biezondere gebedsdiensten, te releveren waar deze diensten aan herinneren. Ieder toch weet, waarom de 10e Mei voor eeuwig zal staan opgetekend in onze historie. Thans zijn twee jaren verlopen en elke dag van die twee jaren was een nieuwe bron van smart. Er is weinig voor nodig in onze ziel een biezondere sfeer te scheppen.

Wij vertoeven immers dagelijks in deze sfeer, want niemand kan het meer van zich af zetten te denken aan wat ons volk moet ondergaan. Wij behoeven niet naar de feiten van twee jaar geleden terug te gaan. Gisteren was het erg, en eergisteren was het ook zo. Hoelang nog? Hoelang nog? Hoelang nog? roept de predikant in vervoering uit, wanneer hij zich dit alles realiseert. Onrecht, bruut geweld en goddeloosheid zegevieren over naastenliefde en godsvrucht. In onze ijdelheid menen wij grenzen te mogen stellen, wanen wij de normen te weten, waarmede het Opperbestuur ons regeert. Wij, wier dagen als de schaduw eens dadelpalms voorbijgaan, denken te kunnen rekenen met de tijdmaat van God.

Wat er dag in dag uit in onze arme vaderland plaats heeft is niet te beschrijven. Het gaat ons voorstellingsvermogen ver te boven. De eens zo bloeiende Amstelstad ziet bruingehemde en hooggelaarsde ondieren door de straten trekken, de Stedemaagd moet heur ogen sluieren bij het ontwaren van zulk een gruwel, wij zien de muren optrekken van ghetto's in het land, waar de Joden altoos vrij zijn geweest, onze eigen geloofsgenoten worden opgesloten en getergd, Joodse moeders strekken in doodsnood haar armen uit om erbarming te smeken, wanneer haar zonen worden weggenomen om in de modelstaat van de nieuwe orde dienst te doen als proefkonijnen in de gaskamers der experimenten. Dit alles heeft slechts tot gevolg, dat ons volk, steeds zo verdeeld, zich thans aaneenschaart, ziende op het lichtend voorbeeld van de vroomste van alle Staathoofden ter wereld. En dat massale eenheidsfront durft de roep der moderne heidenen „waar is uw God" beantwoorden met het woord der Heilige Schrift. „Hier is onze God, Hij is onze hoop en onze hulpe!"

Ook in ons land moeten de Joden thans het „magen David" (de Davidster) dragen als zichtbaar teken van hun Jood-zijn. Door dit op zichzelf eerlijke maar door de bedoelingen die erachter zitten schandelijk besluit tonen de Duitsers ons volk niet te begrijpen en de Joden niet te begrijpen. Want een Nederlandse Jood heeft zich voor zijn Jood-zijn nog nimmer geschaamd; hij heeft het nog nimmer als een last gevoeld; hij zal de Davidster in elke afmeting zichtbaar dragen als een teken der ere. Want die Ster zal verrijzen. Met een stralende glans in zijn van smart betraande ogen zal de Nederlandse Jood neerblikken op deze Ster. Hij weet, dat deze Ster zal opgaan. Hij kent het woord van Jesaja: Er zal in Sion een Verlosser opstaan. — Dit zij spoedig, Heer, in onze dagen."

De preek van den Rabbijn werd gevolgd door een minuut stilte ter herdenking van allen die gevallen zijn en misschien in deze stonde de dood voor ogen zien. Op dit plechtig moment volgde een toepasselijk gebed van den Rabbijn voor de „reine zielen van die gingen" en om troost „van den Vader van weduwen en wezen". Ontferm U over onze gezinnen, Heer, en laat de tijd daar zijn, waarvan gezegd wordt „en er zal vrede zijn voor hen die verre zijn en die nabij zijn".

Met het gebed „Mijn schilt en de betrouwen" en de plechtige Aaronszegen werd deze herdenkingsdienst gesloten.

IN DE TEMPEL.

„....wij moeten de vrije toekomst verdienen..... ik vraag u het beste te doen wat gij doen kunt, nl. te bidden voor de bekering van het mensdom..."
Rabbijn Mortimer A. Correa.

Om 9 uur Zaterdagmorgen werd in de Tempel van de Nederlands Hervormde Israëlietische Gemeente „Emanu-El" een biezondere gebedsdienst gehouden ter herdenking aan de inval der Duitsers in Nederland op 10 Mei 1940. Voorganger was **Rabbijn Mortimer Alvarez Correa.** Als Bestuursgemachtigde had op het podium plaats genomen Overste Willem Gauw, die verwelkomd werd door den Voorzitter der Gemeente Julius L. Penha Jr. Mede zaten op het podium de Consul der Verenigde Staten en de leden van het Bestuur der gemeente. Verder waren aanwezig verschillende hoofdambtenaren, de Commandant van de Burgerwacht Johannes Hendricus Gerardus Mulders en vele gelovigen en belangstellenden, die het ruime en frisse godshuis vulden, toen Rabbijn Correa aanving met gebeden en zangen in het Hebreeuws, afgewisseld met enkele gebeden in de Nederlandse taal.

De Rabbijn gekleed in de plechtige toga van zijn ambt, opende de dienst met een gebed, waarin den Allerhoogste om bijstand gevraagd werd en voor de mensen liefde tot den evennaaste werd afgesmeekt. Plechtig en statig klonk daarna Israëls grote gebed door het kerkruim: „Sjema Israel — Hoor Israel, de Heer is één", welk gebed door het koor beantwoord werd. Onder plechtig orgelspel werd vervolgens de gebedsrol uit de Heilige Arke genomen en naar de katheder gedragen, waarna voorlezing plaats vond van Leviticus 9:11 handelende over de eerste offeranden van Aaron. Weer volgde een gebed bij de Heilige Arke, hetwelk geheel gewijd was aan de gebeurtenissen van twee jaren geleden, toen „dienstknechten des gewelds het meederland tot een wingewest maakten."

Vervolgens werd plechtig gebeden voor Hare Majesteit de Koningin, Prinses Juliana, Prins Bernhard en de kleine Prinsesjes, voor de Raadgevers van de Troon, voor Zijne Excellentie den Gouverneur van Curaçao en alle verdere autoriteiten, voor de Bestuurderen van Indië. „Moge spoedig de dag der vergelding komen" aldus besloot de Rabbijn zijn gebed.

Bij zijn preek ging Rabbijn Correa uit van het Schriftwoord: **„Gezegend Hij die komt in de Naam des Heren; wij zegenen u uit het Huis des Heren".**

Welkom heette de Rabbijn de verschillende autoriteiten en de vele belangstellenden op „dit uur waarop wij herdenken hoe het twee jaar geleden is, dat onze vaderlandse grond werd plat getrapt door de zolen van den overweldiger. Wel werd ons volk gebroken, maar niet overwonnen", aldus de spreker.

„De tijd zal aanbreken, dat Nederland zijn plaats weer zal innemen in het concert der souvereine volken...... Dit kleine gebiedsdeel van een groot imperium heeft medegeleefd gedurende deze twee jaren van smart en onderdrukking en deze smart was niet gering doch onze hoop blijve gevestigd op Hem van Wien alles uitgaat. Twee bange jaren zijn verlopen en in die tijd werden nog de beste delen van ons imperium weggerukt door den overmoedigen Japanner. Hoevelen van de besten onzes volks bevinden zich op vreemde bodem, hoevelen zijn ver van huis en haard en vrouw en kroost? Doch het uur der bevrijding en der verlossing zal komen. Onze hoop zij gevestigd op Hem, die ons niet zal verlaten. Eens zal Hij gericht houden, dan zal Nederland bevrijd worden, zoals ook Israel eens van zijn onderdrukkers is bevrijd geworden. Dan zal het „Mene, Tekel, Upharsim", het „God heeft uw dagen geteld, gewogen werdt gij en te licht bevonden" op de muren van het paleis geschreven worden. Wij moeten hierop niet vooruit lopen. Aan Hem is het beoordelen of dit tijdstip reeds gekomen is. Ons voegt het slechts gebeden op te zenden, ons te onderwerpen aan Zijn wil. Ons hoofd moeten wij leren bukken voor Gods almacht. Wij moeten hieronder evenwel niet lijdelijk worden, doch actief arbeiden aan de toekomst, met alle macht, die ons gegeven is, wij moeten de toekomst, de vrije toekomst verdienen.

Hiertoe moeten wij strijden en offeren, zoals de velen geofferd hebben, die wij thans herdenken. Voor het Koninklijk Huis en voor het land hebben zij hun bloed vergoten. Hun gedachte zullen wij in ere houden.

Steeds zullen wij denken aan hen, die gevallen zijn bij de Grebbelinie en elders in ons land, of die verzwolgen zijn door de zilte baren van de Indische Oceaan. Denkt men niet aan De Ruyters gezegde: „Waar de Heren Staten hun vlag wagen, daar waag ik mijn leven"! Zo hebben zij hun leven, hun jonge leven geofferd voor de grote zaak. Ere zij hunner gedachtenis, niet alleen nu, maar ook later, wanneer ons land weer bevrijd zal zijn geworden. Wij zijn en blijven vol vertrouwen op den Eeuwige. Onze Vaderen hebben 80 jaar gestreden. Zullen wij versagen, waar zij volhielden? Onze strijd is nog niets bij hun titanenstrijd, waarin zij bovendien practisch alleen stonden, terwijl wij omringd zijn door de scharen der Verenigde Volken.

Toen heeft men zijn hoop op den Here gesteld en men heeft een compromis niet gewild. Ook onze hoop zij op Hem gevestigd, voor Hem zullen wij buigen, maar nimmer voor aards geweld. Overal is strijd op leven en dood. De natuur is er vol van. Alleen daar waar de mens zich aangetrokken gevoelt tot het hogere kan vrede heersen. Uit de natuur of uit de rede zal men deze pest der eeuwen, de oorlog, nimmer uit kunnen roeien, dit gelukt alleen door de liefde Gods. Ik wend mij daarom tot u, aldus Rabbijn Correa aan het einde van zijn grootse rede, om het beste te doen wat gij doen kunt om vrede te brengen en bevrijding, dat wil zeggen, ik vraag u te bidden en te blijven bidden voor de bekering van het mensdom tot de onderwerping aan Gods heilige wil. Amen."

Nadat nog enkele liederen gezongen waren, werd deze grote dienst gesloten. De Voorzitter van de Nederlands Portugees Israëlietische gemeente, de Heer Milton H. L. Maduro, had deze dienst persoonlijk op het podium bijgewoond.

Na afloop werd op plechtige wijze het Wilhelmus door het orgel ten gehore gebracht, waarna deze wel biezondere geslaagde herdenkingsdienst door den Rabbijn met de zegen besloten werd.

HOOGMIS IN ONZE PRO-CATEDRAAL.

„Alleen met behulp van de godsdienst zal het Nederlandse volk krachtig blijven om de overwinning te behalen".
Z.H.E. de Apostolisch Vicarius.

Zondag om 9 uur werd in de Pro-Cathedraal van de Heilige Anna de Hoogmis opgedragen voor de bevrijding van Nederland, voor het herstel van het Koninklijk Huis, de vrede en de Nederlandse gevallenen. Celebrant was Pastoor P. Martinus van den Elsen O.P., geassisteerd door de Paters Athanasius Volk en Augustinus van der Meer, beiden eveneens van de Orde der Dominicanen, respectievelijk als diaken en sub-diaken.

Zijne Excellentie Gielliam J. J. Wouters, Gouverneur van Curaçao, woonde met Gade en Dochter en vergezeld van Adjudant Luitenant Emile C. J. M. van de Laarschot de dienst bij.

Zijne Excellentie werd bij aankomst verwelkomd door een commissie bestaande uit de Heren Joseph M. J. Ellis en Meester Leon A. L. Weeber, die den Landvoogd met Gezin na afloop ook weer uitgeleide deden.

Onder de aanwezigen bevonden zich nog de Heer John Horris Sprockel, Voorzitter der Staten, alsmede andere Statenleden, enkele Consuls en talloze bekende persoonlijkheden uit de Curaçaose maatschappij, mannen van de Land- en Zeemacht, verschillende Amerikaanse bondgenoten en verder vele gelovigen en belangstellenden.

Het bekende koor van Frater Maria Fidelius voerde op magnifieke wijze de verschillende gezangen uit.

Zijne Hoogwaardige Excellentie Mgr. Petrus Innocentius Verriet O.P., die biddend op het Priesterkoor het H. Misoffer bijwoonde, sprak als volgt de Gelovigen toe:

De Apostolisch Vicarius verhaalt eerst aan zijn toehoorders hoe Hij bij het voorbereiden van Zijn preek de gebeurtenissen overdacht, die 2 jaar geleden hadden plaatsgevonden, toen de hand van den overweldiger zich uitstrekte naar Nederland.

Toen viel Mijn blik op het Kruisbeeld en Ik herdacht tevens hetgeen meer dan 1900 jaar geleden had plaats gevonden op de berg van Calvarië, toen Christus gestorven was voor onze zonden.

De hoogwaardige Spreker wijst er dan op, dat het kruis niet alleen een teken van strijden en lijden is, doch ook van leven en overwinning. Naar het kruis zagen de volken eeuwenlang op in tijden van voorspoed en tegenslag of in tijden van een nationale ramp. En in tijden van tegenslag en voorspoed richtten zij zich tot het kruis met de uitroep: „Ave Crux Spes Unica" — Gegroet, O Kruis, onze enige hoop. Laat ons ons daarom ook nu tot het kruis richten en smeken, dat Nederland, ons dierbaar Vaderland, zal herrijzen.

Gij weet, zo vervolgt de Kerkvorst, hoe bij de overval van Nederland, Z.H. de Paus zeide met ontroering ervan kennis genomen te hebben, en het betreurde dat Nederland was overrompeld, ondanks alle pogingen om aan de oorlog te ontkomen.

Doch het Nederlandse volk zal niet rusten alvorens de eindoverwinning behaald is. Onze gedachten gaan uit naar de dierbaren in Nederland en Oost Indië, die zuchten onder de macht van den overweldiger. Nederland en Oost Indië liggen aan het Kruis genageld. Maar zij zullen hun kruis opnemen en dragen.

Vervolgens herdenkt Z.H.E. hunner die gevallen zijn uit liefde voor het Vaderland en de Vrijheid. Rouw en smart heerst er in vele huizen en harten over hen, die gevallen zijn en nu nog vallen gelijk Hare Majesteit de Koningin dezer dagen zeide.

Wij weten, dat er angst is in vele harten, omdat de vijand er steeds op uit is met duivelse listen al het schone te vernielen en alles aanwendt om de liefde tot God, de liefde tot het Vaderland en de Koningin te smoren.

Wij weten, dat in alle harten de hoop leeft op betere tijden, de hoop, dat het in de toekomst beter zal worden, dat de zon van leven en vrijheid weer schijnen zal boven Nederland en Oost Indië.

Wij weten, dat de verwoeste haardsteden weer zullen worden opgebouwd. Doch wij weten ook, dat wat ook verwoest, vertreden en vertrapt moge zijn door den vijand, **de ziel van Nederland niet sterven zal. Wat leeft in het hart van elken Nederlander zal niet worden gedoofd.**

Maar alleen met behulp van de godsdienst zal het Nederlandse volk krachtig blijven om de overwinning te behalen.

Men spreekt herhaaldelijk van een nieuwe tijd, een nieuwe orde die de wereld na deze oorlog te wachten staat. Men bedoelt, dat de wereld beter zal zijn.

Want als de wereld niet beter wordt, waartoe dan al die strijd, waartoe al die offers en al dat lijden? Wij moeten zorgen, dat de wereld beter worde, maar dat zal niet gebeuren, als wij onszelf niet verbeteren. Dat is het enige om de wereld te redden. De zware offers die gebracht zijn in het Moederland, in Oost Indië, over de gehele wereld en ook hier op Curaçao moeten niet tevergeefs zijn. Maar willen wij dat die offers niet tevergeefs gebracht zijn..

Laat men deze woorden goed begrijpen. Laat men karaktervolle mensen zijn.

Z.H.E. wijst nu op het gedrag van Hare Koninklijke Hoogheid Prinses Juliana die kort geleden op Haar jaardag een woord heeft willen richten tot de jeugd in Nederland en ook tot onze jeugd om te werken aan de opbouw van een beter en gelukkiger leven.

Nu liggen onze dierbaren in Nederland en Oost Indië ondergedompeld in een zee van lijden. Onze broeders op de zeeën trotseren de gevaren. Moge het hun een troost zijn, dat hier en overal mensen zijn, die medeleven met hun lijden en die bereid zijn offers te brengen. Mogen deze strijders ter zee, op het land en in de lucht weten dat men aan hen denkt.

Bidden wij daarom, zo beëindigt Z.H.E. zijn korte, doch schone rede, bidden wij nu tot God, die de Opperste Rechter is en de macht heeft over de toekomst der volken, dat Hij de vrede en vrijheid verhaasten moge. Amen".

[Wegens plaatsgebrek kunnen de overige kerkberichten niet geplaatst worden. Morgen komen wij hiermede terug. — Red].

Symbolisch viertal spreekt in Cinelandia.

Grootse betoging in Cinelandia.

De betoging ter herdenking van de Duitse inval in Nederland, welke gisterenmiddag in Cinelandia gehouden werd, is een groot succes geworden.

Het zou teveel zijn alle vooraanstaande persoonlijkheden te noemen, die aanwezig waren.

De Landvoogd met Echtgenote en Dochter woonden alles persoonlijk bij alsmede Z.H.E. Mgr. Petrus Innocentius Verriet O.P. en Zijn Secretaris Pater Irenaeus de Bruyn O.P. Ook verschillende Predikanten en Rabbijnen merkten wij onder de aanwezigen op. De hoogste Militaire Commandanten, vele officieren, de Directie van de C.P.I.M., talrijke hoofdambtenaren, zakenlieden en vooraanstaande persoonlijkheden van ons Gebiedsdeel waren tegenwoordig. Alles tezamen schatten wij het aantal zeker wel op een 1500 mensen.

Als de Sancta Caecilia-band het Wilhelmus en de Wilhelmina-Mars heeft gespeeld betreedt de **Heer Salomon A. Levi Maduro** het podium voor het uitspreken van zijn openingswoord als Voorzitter van het „Comité Neerlands Vrijheidsdag".

Allereerst heet hij allen welkom en brengt hij dank aan Zijne Excellentie den Gouverneur en familie voor hun aanwezigheid.

„Wij zijn vandaag hier bijeengekomen, zo zegt de Heer Maduro, niet om feest te vieren, maar om uiting te geven aan het gevoelen, dat ons allen bezielt. Het is vandaag 2 jaren geleden, dat Nederland onder de voet werd gelopen. Ons schone Insulinde heeft later hetzelfde lot ondergaan. Wij zijn hier gekomen om onze overtuiging in de victorie te bevestigen en om onze belofte te hernieuwen, dat wij niets zullen nalaten opdat Hare Majesteit met Haar familie weer naar een vrij Nederland terugkere.

Nu meer dan ooit is het plicht, dat Suriname en Curaçao samenwerken om de gedachte van een Groot Nederland gaande te houden. Ik heb daarom 4 heren uitgenodigd om heden tot U te spreken. Zij zullen echter niet alleen tot U spreken, doch tot alle Nederlandse gebiedsdelen.

De Heer Maduro brengt vervolgens dank aan hen, die hebben willen medewerken voor het houden en welslagen van deze bijeenkomst.

Vervolgens herdenkt de spreker de velen, die in de strijd voor de vrijheid van Nederland zijn gevallen en vraagt hij aan de aanwezigen staande gedurende 1 minuut in stilte deze dapperen te herdenken.

De Heer Maduro vervolgt dan en zegt, dat een telegram aan Hare Majesteit de Koningin is aangeboden van de volgende inhoud:

„Comité Neerlands Vrijheidsdag vertolkende de gevoelens van gehele bevolking Curaçao; herdenkende de dag waarop twee jaren geleden de nietsontziende vijand het Moederland overviel; ten volle bewust van grootse en verantwoordelijke taak welke Curaçao als vrij gebiedsdeel in het Koninkrijk te vervullen heeft; wil Uwer Majesteit verzekering geven van verknochtheid en opnieuw getuigen van onblusbare liefde voor en onvoorwaardelijke trouw aan Oranjehuis in de heilige overtuiging dat het Koninkrijk der Nederlanden sterker dan ooit zal herrijzen".

De spreker spoort allen dan aan altijd eendrachtig samen te werken en de Hoge Landsvrouwe te volgen. Hierbij denkt hij aan de woorden, die Schout bij Nacht Doorman gebruikte: „Ik val aan, volg mij".

De spreker wijdt vervolgens enkele woorden aan onze Engels sprekende Geallieerden: de Britten, die gedurende geruime tijd aan de verdediging van Curaçao hebben medegewerkt en de Amerikanen, die thans schouder aan schouder met ons strijden voor de overwinning.

„De redding is in aantocht".

Vervolgens geeft hij het woord aan **Prof. Mr. Adriaan Synco Oppenheim.**

Prof. Oppenheim betreedt dan het podium en steekt voor de vuist een rede af, die wellicht daardoor gloedvoller is en krachtiger klinkt dan indien hij deze hadde voorgelezen.

Alles heeft een bestemde tijd, zo begint de Professor. Er is een tijd van vreugde en er is een tijd van wenen.

Wij, Nederlanders, zijn als leden van een groot gezin heden hier samengekomen om hoop en vrees te delen en de maalstroom der gebeurtenissen te overzinnen.

Wij willen onszelven afvragen wat wij kunnen doen voor het Vaderland, voor hen die achterbleven.

Hun gedachten gaan heden ongetwijfeld uit naar hen, die vrij en welvarend bleven en hopen op de redding, die wij hun zullen brengen.

Deze redding, indien de tekenen ons niet bedriegen, is in aantocht.

Het jaar 1942 zette weliswaar slecht in met de val van Singapore en Nederlands Oost Indië. Maar daar is het volhouden van de Russen, de „fighting spirit" van de Britten en de astronomische productie van de Verenigde Staten, die onze hoop doen opleven. Hoe kunnen nu wij, Nederlanders op een Nederlands eiland in de Caraïbische Zee, hoewel niet geheel met rust gelaten door den vijand, ons deel bijdragen?

Wij buigen in gedachte eerbiedig het hoofd voor hen, die vielen.

Wij juichen hen toe, die te land, ter zee en in de lucht voor ons hun leven in de waagschaal stellen. Hoe moet nu onze houding zijn?

Het antwoord is niet ver te zoeken.

Onze beide Westindische vrije gebiedsdelen worden nog geregeerd door onze onvolprezen Vorstin. Boven onze gebieden wappert nog het rood, wit en blauw. Op deze gebieden moeten wij, een handjevol, de Nederlandse traditie van trouw en eer blijven bewaren. Zó kunnen wij medewerken aan de goede zaak. En als de klokken in Nederland over het gehele land weer zullen luiden en het Wilhelmus weer overal zal klinken, dan zal de gehele wereld spreken over ons en zien naar ons gedrag.

Laat ons daarom voorgoed uit ons woordenboek schrappen de woorden: Onderhandelen, compromis, geven en nemen.

Voor zulke idealen waarvoor wij strijden mogen deze woorden niet bestaan. Zulke woorden kunnen voor ons, hetzij wij katholiek, Jood, Protestant of anders denkend zijn, niet bestaan. Laat ons daarom plechtig beloven, dat wij trouw zullen blijven. Als idealen door anderen vertrapt worden dan houden wij ze hoog, kome wat komen wil. Laat ons elkaar dit beloven op deze dag: 10 Mei 1942.

Een donderend applaus volgt op de rede van Prof. Oppenheim, die namens de Europese Nederlanders sprak.

Het koor van Frater Fidelius met de Fraters en jongens in matrozen-pakjes zingt vervolgens „Laat heden nu treden".

Hierna neemt **Mr. Henri Johan Marie Hoogeveen** het woord namens Nederlands Oost Indië.

Vorig jaar 10 Mei; op het grote plein, de Aloon-Aloon staan drie masten. Van twee daarvan wappert fier de driekleur in top, de middelste heeft de vlag halfstok. De Oost en de West in volle leven, in het midden het Moederland, in rouw!

Met ontbloot hoofd schrijden de mannen en vrouwen langs dat symbool van groot Nederland in 1941 en leggen aan de voet van de middelste mast bloemen en kransen, die zich ophopen tot een heuvel van groen en kleuren, een stille hulde aan alles wat hun daar dierbaar is. Dan valt de avond en onder de besterde tropenhemel verzamelen zich de inwoners en luisteren naar de redevoering van den Gouverneur-Generaal, naar alle streken uitgezonden, sober en waardig „God spare ons Indië en geve de vrijheid weder aan Nederland." En terwijl dan uit duizenden kelen het Wilhelmus klinkt, wordt langzaam de vlag van Nederland in top gehesen; Nederland zal herrijzen.

Zo was het op 10 Mei 1941. En nu? Het noodlot, dat Nederland trof, zwaar en onafwendbaar, heeft ook Indië achterhaald.

Fier was het antwoord op de bedreigingen van Japan, sterk, overal doorvoeld de reactie daarop „laat ze maar komen". En ze kwamen. Een eresaluut aan leger en vloot en aan allen, die daar alles gaven wat te geven was, tot hun leven toe, om den vijand te keren. Het heeft niet mogen baten, de overmacht was te groot en Indië viel. Onze geliefde Koningin, de Sri Baginda Maharadja van Indië en de haren, kregen een nieuwe smart bij alles wat zij al geleden hadden, de bewoners van de schone Oost vervielen in slavernij onder een woeste schare uit het volk, dat geen genade kent. God geve haar en hun de kracht dit te doorstaan. Blijmoedig Indië vertrouw op de toekomst, maak van het heden wat er van te maken is, de vrije Nederlanders te Curaçao en in Suriname en overal elders, waaronder velen, voor wie Insulinde het tweede verloren Vaderland is, leven met u mede. Hard zal de strijd nog zijn, die u de vrijheid zal teruggeven, maar de overwinning komt vast en zeker, en weet, dat duizenden handen in deze gebiedsdelen dan uitgestrekt zullen zijn om u bij de terugkeer in de kring der Nederlandse volken te verwelkomen en dat duizenden harten daar warm voor u kloppen.

Denkt aan uw wapenspreuk „Ende desespereert nimmer". De tuin van het Oosten zal gereinigd worden van het ongedierte, dat daarin is geslopen en de bloemen zullen weder geplukt worden als weleer, de bloemen die geluk en vrede vertolken. Achter de wolken, hoe donker ook, schijnt de zon en de zon 's krachtiger dan de druppels, die de wolken vormen. Zij zal doorbreken, houdt moed!

Curaçao groet u.

Ook voor deze rede wordt luide geapplaudiseerd en de volgende spreker, de Surinaamse **Dr. Richard Joseph Wix**, wordt reeds toegejuicht als hij het podium betreedt, nadat het koor op schitterende wijze „Mijn Nederland heeft gezongen.

Excellenties, Dames en Heren!

Toen de Heer Maduro mij vroeg op de 10e Mei het woord te voeren als Surinamer, heb ik geen ogenblik geaarzeld, doch hem spontaan mijn volle medewerking toegezegd.

Want deze dag, die ongetwijfeld een zeer zwarte datum voor het Nederlandse volk en het Nederlands Rijk is, moet een Gedenkdag zijn voor alle Nederlanders, dus ook voor de Surinamers.

En deze Gedenkdag moet tevens een blijvende waarschuwing voor ons zijn. Want, wanneer wij bedenken hoe het Nederlandse volk — geestelijk noch militair voorbereid op het voeren van een strijd tegen een overmachtigen vijand — thans zucht onder diens hak, dan kunnen wij ons voorstellen wat ons te wachten staat, wanneer wij niet paraat zouden zijn.

Ons zou zelfs nog een zwaarder lot treffen. Achter dezen overweldiger staat immers een volk, dat de Ariër-paragraaf tot een Evangelie verheven heeft. Evangelie: dit woord betekent eigenlijk „Blijde Boodschap", maar ik behoef U wel niet te zeggen welk een droevige, ellendige boodschap dit „Evangelie van de Rassenhaat" dan ons Surinamers en aan de Curaçaoënaars zou brengen en natuurlijk ook aan ieder ander hier, die niet zuiver Arisch zou blijken te zijn.

Het is bekend, dat Suriname en Curaçao geen geweldige militaire kracht zouden kunnen ontplooien. Toch ben ik er zeker van, dat wij nòch het kleine dappere volk aan de Noordzee, nòch het brilliante Indië zouden beschamen wanneer het op heldenmoed en vaderlandsliefde aankomt. Aan dapperheid zou het ons niet ontbreken.

Toch vraag ik mij af: zijn wij hier geestelijk goed voorbereid? Wanneer wij bedenken dat de vijand jarenlange arbeid besteed heeft aan dit o zo belangrijke vraagstuk en wanneer wij ons voor de geest halen tot welk een verwarring de recente proefneming in dit gebiedsdeel heeft geleid (en zoals uit de Surinaamse persberichten gebleken is, was het daar geen haar beter in dit opzicht) dan voelen wij wel, dat er nog veel moet worden gedaan.

Dat dit de aandacht van onze hoogste autoriteiten heeft, is voor ons tenminste geruststellend.

Ongetwijfeld is het zowel hier als in Suriname een veel moeilijker terrein dan in menig ander land, gezien de heterogene samenstelling der bevolking. Toch moet er een oplossing voor worden gevonden, dit is een gebiedende noodzaak.

Om geestelijk voorbereid te zijn, moeten eerst ernstige pogingen worden gedaan voor geestelijke toenadering tot, en achting voor elkander. Dit is niet zo moeilijk als men misschien denkt. Want is daar niet reeds één sterke band, die ons allen bindt: de liefde voor onze geëerbiedigde Vorstin, de trouw aan het Oranjehuis?

Wij Surinamers althans, beschouwen dit als een onverbreekbare band.

Natuurlijk hebben wij wel eens grieven gehad tegen het Nederlandse Rijk, doch nooit zouden deze grieven, hoe sterk ze ook eventueel mochten zijn, er ons toe kunnen brengen, dat wij ontrouw zouden worden aan ons dierbare Oranjehuis, of dat wij ons vrijwillig zouden onderwerpen aan een overheerser, wie hij ook zijn moge.

Wij hebben van het Nederlandse Rijk, dat zijn bestaansrecht juist door deze oorlog overduidelijk heeft bewezen, de ondervinding, dat het de wijzers van de geschiedenis niet achteruit, maar vooruit wil zetten.

Ook daarom zijn wij vóór dit Nederlandse Rijk.

Wanneer wij daarbij bedenken de dappere wijze, waarop dit volk zich verdedigd heef, toen het twee jaar geleden bij het aanbreken van de morgen, zonder enige waarschuwing, dus op echte sluipmoordenaarswijze, in de rug aangevallen werd door een weermacht, die verre zijn meerdere was, en die dus ook zonder list of verraad dit kleine volk gemakkelijk had kunnen overweldigen, dan vervult ons dit met afgrijzen tegen den aanvaller en met diep respect voor den gevallene.

Want de Duitse Weermacht moge in deze twee jaren vele lauwere geoogst hebben, een schandvlek zal voor haar steeds blijven de wijze waarop ze dit kleine, dappere volk, dat steeds in vrede met hen leefde, zonder oorlogsverklaring aanvielen, terwijl ze toch wisten, dat men in Nederland in het geheel niet voorbereid was op het voeren van een dergelijke krijg.

Maar, al hebben zij ook het land ten val kunnen brengen, de geestkracht van het Nederlandse volk zullen zij nooit kunnen breken. Is dat niet overduidelijk gebleken toen de strijd om Indië kwam? En welk een strijd!

Indië, dat beschermd zou worden, trad zelf als beschermer op. De Nederlanders in Indië hebben in een geest van goede kameraadschap een strijd gestreden, waarover tot heden door de hele wereld met bewondering en eerbied wordt gesproken.

Dat het Nederlands-Indische leger en de Vloot het lot hebben gedeeld van de Indische bevolking, is iets, wat ons met het grootste respect vervult voor deze helden.

Als Surinamer ben ik trots op, dat velen van mijn landgenoten, die dagen van voorspoed hadden gekend in Indië, in de moeilijke uren dit land niet in de steek lieten, doch blijmoedig hun bloed offerden voor de gemeenschappelijke zaak. Want de Oost is bij ons in Suriname zeer populair. En deze Oost, die getoond heeft waard te zijn te leven, heeft een rol gespeeld, die men wel goed in het geheugen moge griffen, opdat men haar bij de wederopbouw een waardige plaats geve.

Als wij onze blik nu naar de toekomst wenden en ons afvragen wat deze twee jaren van strijd ons hebben geleerd, dan zien wij in de eerste plaats reeds bewaarheid worden, hetgeen de geschiedenis ons herhaaldelijk heeft getoond, nl. dat een militaire overwinning slechts blijvende waarde kan hebben wanneer zij geruggesteund wordt door een geestelijke overwinning.

Dat deze geestelijke overwinning nooit komen zal in het kleine waterland aan de Noordzee, kan zelfs een kind begrijpen. Slechts hij, die de mentaliteit van het Nederlandse volk niet kent, zou dit in twijfel kunnen trekken.

In de tweede plaats leert ons de geschiedenis, dat de dictatuur het practisch nooit een mensenleeftijd heeft kunnen volhouden. Hoe meer de dictator opslokt aan veroverd land, des te beter is dat voor de toekomst. Er komt toch zeker een moment, dat de veroveraar meer zal hebben verorberd dan zijn maag verwerken kan. De doktoren, die ik in dit geval zie als de onderworpen volken, zullen dan wel raad weten met die maag, denkt U niet?

Maar laten wij niet afdwalen, doch voortgaan met, gesteund door de feiten, die punten naar voren te halen, waaruit wij allen hoop kunnen putten voor de toekomst. Voor ons, als goede Nederlanders, is dan het voornaamste, dat uit deze strijd duidelijk gebleken is, dat het Koninkrijk der Nederlanden bestaansrecht heeft.

Wanneer wij zien op welke loyale wijze de verschillende delen van het Rijk zich in deze strijd hebben gedragen, dan vervult ons dit met goede hoop voor de uiteindelijke overwinning.

De verbondenheid van den Surinamer aan het Nederlandse volk moge dan slechts zijn van staatkundige en taalkundige aard zij is niet minder reëel.

Want hoe de gemiddelde Surinamer ook moge denken over de vraagstukken van verschillende aard betreffende zijn plaats in het Rijk der Nederlanden, steeds zal weer blijken, dat de band, die geslagen is tussen beide delen in 275 jaren, gevoegd aan de verbondenheid door de taal, er een is, sterk genoeg, om niet te kunnen worden verbroken.

Daarom kan en mag de houding van den Surinamer, die realiteitszin heeft, geen andere zijn dan een van volledige loyaliteit. Elke andere houding zou in deze tijdsomstandigheden onwaardig zijn, vooral waar de Nederlander getoond heeft in de ure des gevaars het lot van de bevolking van de overzeese gebiedsdelen te willen delen, hetgeen o.a. duidelijk blijkt uit de houding van Z.E. Jhr. Tjarda van Starkenborgh Stachouwer.

Wij twijfelen niet, dat wanneer hier in Suriname en Curaçao serieus wordt gewerkt aan het versterken der banden, zonder nu speciaal een hoerastemming te willen verwekken of zich aan een overdreven idealisme te willen overgeven, goed en mooi werk te verrichten is. Als resultaat daarvan zou zeker geboren worden aan het einde van de krijg een versterkt Nederlands Rijk, nauwer dan ooit verbonden aan het Huis van Oranje.

Tenslotte ben ik er zeker van, uit naam van iederen Surinamer te spreken wanneer ik zeg, dat het onze hartewens is, dat, wanneer wederom een 10e Mei is aangebroken, onze geliefde Vorstin weer temidden van Haar Volk en Familie zal mogen zijn en voorgoed weer bezit zal hebben genomen van de Nederlandse troon. Dat geve God!

Ook moge ik uit naam van alle Surinamers roepen: „Leve de Koningin"!

Ik heb gezegd.

Ook de Curaçaose spreker, **Dr. William Charles de la Try Ellis**, wordt tevoren toegejuichend.

Dr. Ellis begint met te herdenken, dat Nederland reeds 2 jaren gebukt gaat onder het juk van den overweldiger. Twee jaren zijn verlopen sinds de Oostelijke naburen het vriendelijke Nederland binnenvielen, dat nooit enige aanleiding had gegeven. Nederland, dat over de gehele wereld bekend stond als een land van vrijheid en recht en dat aan tallozen een veilig asyl had geboden.

Het Nederlandse volk, dat slechts verlangde met rust gelaten te worden, werd het slachtoffer van het wellustige „Herrenvolk".

Hare Majesteit de Koningin, die nog kort tevoren haar 40-jarig jubileum had gevierd, zag zich gedwongen het Vaderland te verlaten en zich te begeven naar vreemde gastvrije bodem.

Er stroomde bloed van zovele dapperen die het leven lieten en er stroomt nog bloed van anderen, die telkens worden ter dood gebracht. Al dat bloed roept om wraak.

Er wordt onnoemelijk leed in het Vaderland geleden. Velen moesten afstand doen van goederen, welke zij met de grootste inspanning hadden verworven.

Als wij dat alles zien, moeten wij dus dankbaar zijn, dat onze geliefde Koningin Wilhelmina er nog is.

Fier, vastberaden, klinken hare woorden door de aether tot ons, telkens als Zij ons toespreekt. En telkens voelen wij ons weer gesterkt om de strijd tegen den lafhartigen vijand voort te zetten.

Curaçao lijdt gelijk Nederland lijdt. Curaçao lijdt echter niet omdat wij nog vele verwanten en vrienden hebben in Nederland, maar om het Nederlandse bloed dat vergoten is.

Reeds meer dan 3 eeuwen zijn wij verbonden met Nederland. Drie eeuwen zijn wij verbonden met de roemrijke dynastie van Oranje en zijn wij verknocht aan het Oranjehuis. Wij hebben nooit een andere willen erkennen en zullen ook nooit een andere erkennen dan Oranje.

Doch hoezeer wij medeleven met de volksgenoten in het Moederland, zal hier nooit verslagenheid heersen. Hetzij wij offers moeten lijden of teleurstellingen moeten ondergaan, nooit zal er een compromis zijn met den vijand.

Aan de zijde van onze bondgenoten, de Verenigde Staten en Groot Brittannië, zullen wij schouder aan schouder blijven strijden tot de overwinning behaald is.

Laat ons daarom heden de eed van trouw aan Hare Majesteit de Koningin hernieuwen. In tegenwoordigheid van Hare Majesteits Vertegenwoordiger, Gouverneur Wouters zweren wij nogmaals: Trouw aan Hare Majesteit de Koningin!

Trouw aan de Nederlandse vlag!

Trouw aan de Nederlandse Zaak!

Nadat Dr. de la Try Ellis gesproken heeft zet de Sancta Caecilia Band in met enkele Nationale liederen.

Vervolgens treedt onder luid applaus de Heer Johan Hendrik Petrus Schrils naar voren Onder-Voorzitter van het Comité Neerlands Vrijheidsdag, voor het houden van een vurige rede in de Papiamentse taal.

Bij het herdenken van de invasie van Nederland op 10 Mei 1940 door de barbaren heeft de Heer Schrils geen termen genoeg om toe te smijten aan dien waanzinnige, die deze wereldoorlog heeft veroorzaakt.

Hij herdenkt hoe twee jaren geleden het nieuws op Curaçao als een donderslag kwam, dat Nederland geïnvadeerd was en hoe toen op Curaçao de liefde was getoond voor het Moederland en Hare Majesteit de Koningin, die moest uitwijken naar Engeland.

Ook de wreedheden van de Duitsers in Nederland gaat de Heer Schrils na, doch spreekt de overtuiging uit, dat het verzet zal duren tot den laatsten Duitser van Nederlandse bodem verdwenen is.

Ook Oost Indië is thans onder de heerschappij gekomen van de Japanners. Velen zijn er gevallen ter verdediging van dat stuk Nederland, dat eveneens overrompeld werd.

Maar vrienden, zo roept de spreker uit, reeds zien wij een straal in de duisternis, die voortdurend groeit en — naar wij vertrouwen — zal blijven groeien. Het is de straal der vrijheid waarvoor wij strijden en zullen blijven strijden tot de overwinning daar is.

Met onze bondgenoten zullen wij de overwinning behalen over de As. En waarom?

Omdat onze zaak rechtvaardig is.

En als de overwinning er is zal onze droefheid veranderen in vreugde en zullen wij trots zijn als de Nederlandse vlag is blijven wapperen boven onze hoofden.

Heden is het Moederdag.

Hoe groot moet daarom niet het verdriet zijn voor het Koninklijk Huisgezin, nu niet alleen van eigen grond verstoken, doch tevens ver van elkander verwijderd te zijn. Wij voelen mee met Hare Majesteit de Koningin en Prinses Juliana en bidden dat de dag der vrijheid spoedig moge komen en zij weer verenigd zullen zijn in een Vrij Nederland. Leve de Koningin!

Leven Nederland en Oost Indië!

Als de Heer Schrils gesproken heeft gaan allen staan, terwijl de band speelt.

Het Wilhelmus

The Star Spangled Banner

God save the King, en

Het Curaçaose Volkslied.

Buitenland.

SPANNING TUSSEN ROEMENEN EN HONGAREN.

Henry Cassidy seint uit Moskou:

De Russen deelden officieel mede, dat een gevecht van 2 uren heeft plaats gevonden tussen grenswachten van Roemenië en Hongarije, de Balkan-satellieten in Hitlers „nieuwe orde" hetgeen een grote complicatie vormt achter het Oostelijke front van de as. Gemeld wordt, dat een bitter gevecht deze maand gevoerd werd nabij Breteku toen een Roemeens detachement in de duisternis over de grens glipte om te vallen op hun „geallieerden" in hun barakken. 20 Hongaren zouden zijn gedood en de Roemenen voerden de lijken mee over de grens.

Aan het 2000 mijl lange Russische front, waarvan het centrum en het Noorden werden vastgeigd door smeltend ijs en sneeuw, scheen het betrekkelijk kalm en het Russisch communiqué meldde „geen grote veranderingen" in het gebied van Kalinin ten Noord-Westen van Moskou, waar wederom 600 Duitsers zouden zijn gedood.

De correspondent van de „Izvestia" meldde echter, dat Russische troepen „de ene linie na de andere" aan de Duitsers ontwringen, niettegenstaande het vijandelijk vuur in dat gebied. Hij zeide, dat de Duitsers wanhopig trachten het initiatief van de Russen te ontnemen en in verschillende sectoren door tanks geleide infanterie tegen de Russen werpen. Hieraan voegde hij toe, dat een dodelijk vuur alle aanvallen verijdelde.

Roemenië voert de laatste tijd een reusachtige campagne voor de teruggave van de provincie, welke het land door de Duitsers ontnomen werd en werd afgestaan aan Hongarije in 1940. Het agentschap Tass zeide, dat een golf van anti-Roemeense uitdrukkingen gemaakt is in Hongarije, waardoor de verwarring achter Hitlers linies nog groter wordt. Hongaarse nieuwsbladen en sprekers zijn een campagne begonnen voor een „Groot Hongarije" om de oude aspiraties ten opzichte van Roemeens gebied te verwezenlijken. In een rede, welke hij onlangs hield, zou Mikhail Antonescu, broeder van den Roemeensen dictator, op de jeugd van Transylvanië een beroep hebben gedaan om „te strijden voor de vereniging van Transylvanië". Hierdoor zou een nieuw scherp commentaar ontstaan zijn in de Hongaarse pers. Het agentschap meldt verder, dat „volgens betrouwbare berichten uitgebreide bewegingen van Roemeense en Hongaarse troepen zijn waargenomen langs de grens. Zo kort geleden als 2 April zou Hitler hebben gedreigd Budapest en Bucuresti met de grond gelijk te zullen bombarderen, tenzij Hongarije en Roemenië ophielden te twisten over Transylvanië. Een andere bron van irritatie voor de Roemenen is de beschuldiging, dat Hitler veel meer Roemeense troepen voor de Russische strijd heeft geëist dan Hongaarse. Naar vermeld wordt, zou Roemenië reeds 250.000 van de 800.000 troepen hebben verloren, die het naar Rusland zond, terwijl de Hongaarse strijdkrachten betrekkelijk klein zijn (Moskou, (AP) 10.5).

NIEUWS VAN OVERAL.

— Geallieerd Hoofdkwartier in Australië. Geallieerde bommenwerpers achtervolgen onophoudelijk de vluchtende resten van de Japanse armada en beschadigden nog een wachtschip voor watervliegtuigen en een tanker, waardoor het aantal vernielde en beschadigde schepen van de Japanners op 19 werd gebracht. Intussen rusten de overwinnelijke oorlogsschepen — hoofdzakelijk Noordamerikaanse — na een slag van 6 dagen en maken zich gereed voor de verwachte terugkeer van een versterkte Japanse vloot, welke van plan is Japans grootse vlootverlies te wreken.

Heden zegt het Geallieerde communiqué. „Geen gevechten aan het zee-front".

— Moskou: Het Russisch middernachtelijk communiqué zegt: „Op 10 Mei hadden geen belangrijke veranderingen aan het front plaats. Een onzer afdelingen, welke aan het Westelijk front achter de vijandelijk linies opereert, heeft 2 vijandelijke treinen doen ontsporen. De vijand verloor meer dan 1000 mannen en officieren aan doden."

— Berlijn: Berichten uit Vichy zeggen, dat Franse jongelui demonstreerden voor de Noordamerikaanse Ambassade als protest tegen de Britse aanval op Madagascar. Hierbij schreeuwden zij driemaal „Lang leve Madagascar" en gingen dan vrijwillig uiteen.

— Tsjungking: Berichten, die uit Hongkong gesmokkeld werden, zeggen, dat de Japanners alle oorlogsgevangenen en geïnterneerden naar Formosa overbrengen, met het klaarblijkelijk doel Hongkong om te zetten in een machtige marine-basis.

— Londen: Een bericht, dat heden (Maandag) door radio Parijs werd rondgeroepen, zegt, dat „machtige Japanse vlootversterkingen zijn gearriveerd om deel te nemen in de hervatte slag van de Koraalzee".

— Berlijn: De Berlijnse radio zeide: „De Japanse pers deelde mede, dat de Geallieerde vlootstrijdkrachten, welke deelnamen aan de slag in de Koraalzee, van buitengewone kracht waren en verreweg de machtigste vlooteenheden waren, die de Japanse vloot ooit is tegengekomen."

— Geallieerd Hoofdkwartier in Australië: 2 Vijandelijke duikboten beschadigd of tot zinken gebracht door onze verkennings-vliegtuigen. Een lichte aanval op Port Moresby werd met succes onderschept en 2 vijandelijke gevechtsvliegtuigen werden neergeschoten. Vijandelijke watervliegtuigen in de Louisiaden-Archipel werden aangevallen en bommen vielen in het doelgebied.

— Washington: President Manuel Prado van Peru, die een 5-daags bezoek aan Washington besluit, zal heden een officieel bezoek aan het Congres brengen alvorens hij vertrekt voor een rondreis naar de defensie-fabrieken te Detroit. Prado zal de Senaat toespreken en hedenmiddag een radiorede houden, welke per kortegolf naar Zuid-Amerika zal worden uitgezonden.

— Moskou: De winter maakt zijn laatste verschijning aan de Noordelijke en Centrale Russische fronten na gedurende meer dan 5 maanden een groot aandeel te hebben gehad in de oorlog. In de Kalininsector hebben de Russen de Duitsers verdreven van een strategisch belangrijke heuvel na een luchtbombardement, gevolgd door een bestorming van de infanterie. Hierdoor werd de vijand gedwongen een van zijn voornaamste defensielinies te verlaten.

— Tokio: Het Keizerlijke Japanse Hoofdkwartier zegt, dat de Japanse strijdkrachten Myitkyina in Noord-Birma op 8 Mei volledig bezetten.

— Londen. Een ingelichte bron zeide, dat er geen bevestiging is van de berichten uit Tokio, dat de Britten in Noord-Birma zijn afgesneden. Hij zeide, dat, voor zover bekend is, Generaal Alexanders leger zich nog steeds terugtrekt langs de vallei van de rivier Tsjindwin.

— Caïro: Het Britse communiqué zegt: „Er waren gisteren lichte wisselingen van artillerievuur tussen onze lichte strijdkrachten en vijandelijke patrouillerende colonnes".

— New Delhi: Britse bommenwerpers deden een nieuwe aanval op het Japanse vliegveld te Myitkyina in Birma. Bommen vielen op de startbanen.

— Londen: Een bericht van „Exchange Telegraph" uit Moskou — hoewel er nog geen officieel Sovjet-commentaar is op Churchills rede — zegt dat de Russen de uiterste tevredenheid te kennen geven over de ernstige waarschuwing aan Hitler tegen het gebruik van gas.

— Parijs. De radio van Parijs zeide, dat de Duitse luchtmacht gisteren aan de Zuid Oostelijke kust van Engeland de steden Hastings en Bexhill heeft aangevallen met brisant- en brandbommen.

— Londen: Een bericht van de Parijse radio zegt: „De Britse strijdkrachten op Madagascar zijn tot stilstand gekomen en wachten klaarblijkelijk op versterkingen".

NEDERLAND.

DE 6 VERMOORDE NEDERLANDERS.

Uit Londen wordt gemeld, dat de namen zijn bekend geworden van 6 Nederlanders die kortgeleden door de Duitsers werden veroordeeld tot de doodstraf.

De namen zijn als volgt: A. T. Huring, boekhouder, Kessler, A. van Ballen en G. de Vries, allen technici; A. Pots, koopman; en H. A. van Duren, hotelhouder. Verder zijn de volgende personen veroordeeld tot 15 jaar gevangenisstraf: G. H. Meyer, Bakker, K. de Voogd en Doorn. J. Petersen, J. D. Kessler werden tot 10 jaar gevangenisstraf veroordeeld, evenals S. Brilleslijper, Turfreyer en Donder. Een der beschuldigden, A. Brilleslijper werd vrij gesproken. Tenslotte werd Mr. M. H. Huygens, advocaat te Den Haag veroordeeld tot 9 maanden gevangenisstraf.

In totaal waren 200 personen in het proces betrokken.

PRINS BERNHARD WEER IN ENGELAND.

Zaterdag werd uit Londen een kort telegram ontvangen, waarin gezegd werd dat Prins Bernhard weer in Groot Britannië is aangekomen. Daar in vroegere telegrammen is bekend gemaakt, dat Prins Bernhard en Prinses Juliana tussen 7 en 19 Mei enige steden in Amerika zouden bezoeken, moet uit het laatste telegram worden geconcludeerd, dat de Prins eerder is teruggekeerd dan oorspronkelijk in de bedoeling lag.

NEDERLANDSE VLIEGENIERS IN AUSTRALIË.

Uit Melbourne in Australië wordt gemeld, dat aldaar een Nederlands luchtescadrille wordt gevormd om mee te helpen aan de bestrijding der aslanden.

Arthur Drakeford, de Australische Minister van Oorlog, zeide dat al de vliegers die in het nieuwe Nederlandse escadrille ullen vechten, reeds actief hebben dienst gedaan in de strijd om Nederlands Oost Indië, waar de Nederlanders zich zo kranig hebben geweerd en hierdoor de hoogste bewondering verkregen van de leden van de Raf. Op enkele uitzonderingen na, zal het escadrille geheel bestaan uit Nederlanders, zowel wat betreft de bemanning der vliegtuigen, als ook het grondpersoneel. Het ligt in de bedoeling het escadrille uit te richten met de modernste vliegtuigen. Op het ogenblik houden de leden van het escadrille zich speciaal met het bestuderen en beproeven dezer vliegtuigen bezig, teneinde den vliegtuigenbemanningen en het grondpersoneel de nodige oefening te geven.

ARUBA.

DE WATERVOORZIENING.

Eindelijk is de langverwachte destilleerinrichting op Aruba veilig en wel aangekomen, zodat de Arubaanse bevolking terecht haar hart kan ophalen. De nieuwe machine kwam hier aan Dinsdagmiddag, en werd de dag daarna gelost en naar Balasji getransporteerd. Zowel de Lago, de Eagle en de Aruba Trading beloofden haar medewerking door haar trucks beschikbaar te stellen voor het vervoer naar Balashi en zo zagen de Arubanen grote kisten met de kostbare lading de weg van Balasji opgaan.

Naar aanleiding hiervan vervoegden wij ons tot den heer Goilo, Administrateur van de waterleiding, die zo vriendelijk was ons het een en ander te vertellen over de werkzaamheden, die al aan de gang zijn.

Er bevindt zich hier reeds, aldus de Heer Goilo, de Heer Woerkom, als machinist, die voor de destillatie-inrichting zal zorg dragen en die vermoedelijk vast in dienst zal blijven. Men hoopt binnen 5 à 6 weken helemaal klaar te komen met deze waterinstallatie. Dag en nacht — ook Zon- en feestdagen — zal doorgewerkt worden. Om 's nachts te kunnen doorwerken, werd het gebouw geheel verduisterd. Schoorsteen en ketel werden eerder gemonteerd in het nieuwe gebouw, dat reeds klaar was in afwachting op de complete installatie, die intussen arriveerde, bestaande uit verdampers en pompen met een bruto gewicht van 151 ton.

De fundering van de nieuwe inrichting is ten dele klaar gemaakt, zodat met het monteren direct een aanvang kon worden gemaakt. De capaciteit van de installatie is 250 m³ per etmaal, terwijl de capaciteit van de oude inrichting, bestaande uit 2 installaties, ieder met een capaciteit van 250 m³, nu tengevolge van lang gebruik en slijtage, tezamen niet meer dan ongeveer 460 m³ per etmaal kon produceren. Dit wil dus zeggen, dat oude en nieuwe bij elkaar ruim 700 m³ water per etmaal kan produceren.

Het dagelijks verbruik op Aruba wordt geschat op ongeveer 800 m³ per etmaal, zodat wij steeds een tekort van zegge 100 m³ zullen blijven houden, redenen dus dat wij niet zo erg royaal met het water kunnen omspringen. De Heer Goilo deelde nog mede, dat gedurende de daguren volop water te krijgen zal zijn, vermoedelijk van 5.30 uur tot 19 uur.

De heer Goilo stelde een vierde installatie in het vooruitzicht, die reeds bijbesteld is en die volgens de fabriek tegen het einde van dit jaar zal klaar komen. Voorlopig kan Aruba zeker tevreden zijn over de watertoekomst van het eiland.

Bovendien heeft de actieve Gezaghebber door tussenkomst van den Amerikaansen consul alhier contact gezocht met Admiraal Hoover om zodoende de lang verwachte boorinstallatie alhier te krijgen van de Lane Co New York, opdat de Frère Appolinnaire ondergrondse rivier kan bewezen worden. Aruba gaat zeer zeker 1943 tegemoet met een gerust hart op watergebied.

Ingezonden.

Naar aanleiding van Uw bericht onder het hoofd „Compliment voor de Post" in Uw blad van Dinsdag 5 Mei j.l. het volgende:

De gang van zaken was aldus. Zondag moest ik een advertentie verzenden aan de „Amigoe" en de „Beurs"! de bedoeling was dat deze Maandag en Dinsdag zou worden geplaatst. De censor verleende zijn medewerking en stempelde de brieven. De chef van het postkantoor verleende zijn medewerking en deed de brieven in een omslag voor de K.L.M. op **Zondag 3 Mei**, terwijl het poststempel nog Zaterdag 2 Mei aangaf. De omslag is door de K.L.M. Maandag uit de postbus gelicht, zeer waarschijnlijk voor het ochtendvliegtuig naar Curaçao vertrok. Ambtelijk is intussen reeds bevestigd, dat deze K.L.M.-omslag met de brieven Maandag te Curaçao is aangekomen, zeer waarschijnlijk om 9 uur 's morgens. De Beurs plaatste de advertentie Dinsdag 5 Mei en de Amigoe schreef dezelfde dag een „compliment", doch plaatste de advertentie niet.

Conclusie: hulde aan de post te Aruba voor verleende diensten op Zondag. De „Amigoe" vrage zich in dit geval af, wie er heeft „gezeuld".

Met dank voor de plaatsing.

H. A. Hessling.

Aruba, 8 Mei 1942.

* * *

Naschrift: Gelukkig, dat in dit geval de post dus minder schuld had, hoewel het achterzijn van het stempel wel frappant is. De schuld zit dus meer bij de Curaçaose post, die op 4 Mei een brief ontvangt en volgens bovenstaande brief liefst reeds om 9 uur des morgens, terwijl hij pas Dinsdagmorgen uit de postbus komt (Maandagmiddag is de postbus van de Amigoe ook geledigd). Wat het niet terstond plaatsen van de advertentie betreft, dit ligt buiten ons terrein en is een zaak van de Administratie. Overigens zit er in dit geval dus meer schuld bij de Curaçaose post, hetgeen niet wegneemt, dat er vaker klachten zijn omtrent de Arubaanse. Gelukkig evenwel niet in dit geval, waar juist sprake was van welwillendheid, zelfs van den censor! — Redactie.

CURACAO.

BLIJDE INKOMST VAN DEN APOSTOLISCH VICARIUS.

Heden is het 10 jaar geleden, dat Zijne Hoogwaardige Excellentie Petrus Innocentius Verriet O.P., door een jubelende bevolking ontvangen werd in Zijn Apostolisch Vicariaat. Terwijl Pater I. Verriet in Nederland op vacantie was, werd Hij door Zijne Heiligheid den Paus verheven tot de Bisschoppelijke waardigheid en aangewezen als opvolger van den diepbetreurden Apostolisch Vicarius Michaël Vuylsteke O. P.

Met het ss. Venezuela arriveerde de Kerkvoogd op Curaçao. Uit de bevolking werd een commissie van ontvangst samengesteld, waarin alle Katholieke corporaties vertegenwoordigd waren. Enige Heren reisden den Apostolisch Vicarius tot Puerto Cabello tegemoet.

Toen de Kerkvoogd aan wal stapte, luidden de klokken van alle katholieke kerken op Curaçao. Erebogen waren opgericht en in plechtige stoet trok men naar de pro-cathedraal van de Heilige Anna, waar de kerkelijke intronisatie plaats had. De Cathedraal en het kerkplein waren schitterend versierd. Het Brionplein was des avonds prachtig verlicht. De receptie was een duidelijk bewijs van de liefde, die Curaçao den nieuwen Herder toedroeg.

Dit was het begin van een tijdperk in de kerkelijke geschiedenis van Curaçao, waarin de zinspreuk van het wapen van Apostolisch Vicarius Mons. P. I. Verriet O. P., tot werkelijkheid werd: "Pax Justitiae et Honor Pietatis, d. i. Vrede der Rechtvaardigheid en Heerlijkheid der Godsvrucht".

MEDEDELING.

Der Redactie is ter ore gekomen, dat enkelen zich hier of daar presenteren als komende van of namens de Redactie van „Dagblad Amigoe di Curaçao" zonder hiertoe gerechtigd te zijn. Hierom zij medegedeeld, dat elkeen, die namens de Redactie optreedt, voorzien is van een blauwe legitimatiekaart, welke door den hoofdredacteur is getekend. Personen, die zich voor Amigoe-man uitgeven, en deze kaart niet kunnen tonen, wijze men beter de deur.

VERENIGINGSNIEUWS.

Katholieke Sport Centrale: Voetbal: Blauw Wit — Victoria 0 — 1 (gestaakt); De West — Torpedo-eftal 2 — 0.

Korfbal: Devo — Atlanta niet doorgegaan.

Veritas: Gisteren vergaderde de vereniging „Veritas". Mejuffrouw Rosa Rigaud sprak over: „Waarom leidster worden bij de jeugdbeweging". Daarna vertoonde de Heer Bram Capello zijn film over het eeuwfeest der Eerwaarde Zusters.

ALLERLAATSTE NIEUWS

— Geallieerd Hoofdkwartier in Australië: Premier John Curtin confereerde voor de tweede maal in twee dagen met den Generaal Douglas MacArthur en tegelijkertijd hield Generaal Sir Thomas Blamey, Commandant van de landstrijdkrachten, een lange conferentie met den Australischen Minister van Oorlog Francis Forde over het algemene uitzicht van de oorlog en de verwikkelingen van de slag in de Koraalzee.

— Helsinki: Een Fins communiqué zegt, dat de lange afstands kanonnen van Ruslands forten op het eiland Kroonstad zonder succes de Finse kustposities hebben beschoten.

— Moskou: In het Noorden hebben Russische eenheden een vijandelijk gefortificeerd punt aangevallen. Den vijand omsingelende werden 200 vijandelijke manschappen en officieren gedood. Een belangrijke groep van vijandelijke soldaten gaf zich over. Veroverd werden: 3 Mortieren, 10 machinegeweren, 160 geweren, 1000 handgranaten een groot aantal gasmaskers en ander oorlogsmateriaal.

In een sector aan het Kalininfront poogde de vijand de achterhoede van de Russische troepen aan te vallen. De Duitsers werden teruggeworpen door de Russische infanterie en het artillerievuur en lieten meer dan 400 doden op het slagveld achter. De Russen veroverden 4 kanonnen, 4 draadloze stations, 7 machinegeweren en andere wapenen.

— Londen: De Britse nieuwsbladen herinneren eraan, dat Churchill in het verleden zuiver „de komende dingen heeft voorzien" en namen aan, dat hij sprak van een dreigende mogelijkheid toen hij in zijn rede van gisteren sprak over het verschrikkelijke vooruitzicht van een gasoorlog. Zij herinneren aan de waarschuwing aan de burgers om hun gasmakers te dragen en de Britse militaire schrijvers weidden uit over de capaciteit van Groot Britannië zulk een oorlog.

De luchtvaartcorrespondent van de „Daily Mail" zeide, dat „geen mogelijkheid hiervoor beter is uitgerust dan Groot Britannië".